

Arrest

nr. 186 640 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 oktober 2016 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 5 januari 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2016 werd ingediend door:

De vermeende

Naam: [A.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

*Betrokkene kan geen toepassing genieten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Gezien betrokkene als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 bij de aanvraag-of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet dient voor te leggen. In artikel 41, tweede lid is daarover opgenomen dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).' In het desbetreffende artikel 2 van de wet van 15.12.1980 staat dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)'.
Hij heeft ter staving van zijn identiteit en nationaliteit gebruik gemaakt van een niet authentiek paspoort om zich te identificeren. Dit blijkt uit het onderzoek dat de Federale politie (namelijk de Centrale dienst ter bestrijding der valsheden dd 07.11.2016) heeft ingesteld naar het paspoort (zie daartoe het rapport in het administratief dossier).
Overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' kan de aanvraag niet tot het verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd.
Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.
Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.
Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek blijkt nergens sprake. Gezien betrokkene verder niet kan geïdentificeerd worden, kan niet worden vastgesteld wie zijn gezin of familie zou zijn en kan derhalve zijn gezins- en familieleden niet geschaad worden, evenmin als het belang van enige minderjarigen."*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Volgens art. 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is deze wet slechts van toepassing op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Hieruit volgt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing is op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit heeft voor verder gevolg dat art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ..." dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat de motivering afdoende moet zijn.

Het feit dat de motivering van de bestuurshandelingen cf. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen afdoende moet zijn, houdt in dat de motivering draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., Cools, nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr. 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr. 43782 van 12 juli 1993; Keirseblick, nr. 51142 van 16 januari 1995; Jacques, nr. 51576 van 8 februari 1995; Van Hoorneweder, nr. 52975 van 18 april 1995).

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan als volgt worden beschreven :

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (Suetens, L.P. en Broes, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie via het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (cf. RvSt. 2 februari 2007, 167.411, RvSt. 14 februari 2006, 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door volgende overwegingen :

[...]

Zoals vermeld in het feitenrelaas heeft verzoeker steeds in de mening verkeerd dat het paspoort dat hij heeft voorgelegd authentiek was en is hij dus steeds te goeder trouw geweest.

Niet hijzelf, maar zijn vader heeft gezorgd voor het paspoort via een vriend die werkzaam was op de paspoortdienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Ghana.

Verzoeker heeft nooit kennis gehad van enige onregelmatigheid bij de aanvraag en de aanmaak van het paspoort.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het principe "fraus omnia corrumpit".

Fraude veronderstelt echter een frauduleuze intentie, die verzoeker nooit gehad heeft.

Er is echter nooit een onderzoek gebeurd naar de al dan niet frauduleuze intentie van verzoeker: hij is nooit ondervraagd geworden door de politie over de wijze waarop hij aan het paspoort is gekomen noch over zijn al dan niet betrokkenheid bij of mededaderschap aan het misdrijf van aanmaak van valse documenten of het bewust gebruik ervan.

De toepassing van het principe "fraus omnia corrumpit" steunt dus niet op een onderzoek van de feiten en had dus geen onderdeel van de motivering van de weigeringsbeslissing mogen zijn.

Het feit dat het principe onterecht op verzoeker toegepast wordt is des te schadelijker voor hem omdat het tot het besluit kan leiden dat verzoeker een gevaar voor de Belgische openbare orde vormt en dus een weigering van een recht op verblijf kan motiveren wanneer verzoeker met een authentiek en correct paspoort een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zou indienen.

Doordat aldus een doorslaggevend onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige vaststelling en waardering van de feiten berust wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Hierdoor worden ook art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing stelt verweerder vast dat verzoeker de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan genieten. Hij wijst er op dat een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient voor te leggen. Hij geeft aan dat in casu het vereiste bewijs van identiteit niet voorligt, nu het ter staving van de identiteit en nationaliteit voorgelegde paspoort niet authentiek is. Hiervoor verwijst hij naar een onderzoek dat de Federale Politie, namelijk de Centrale Dienst ter Bestrijding der Valsheden, op 7 november 2016 instelde met betrekking tot het door verzoeker voorgelegde paspoort. Verder geeft verweerder aan dat het algemene rechtsbeginsel *'fraus omnia corrumpit'* verhindert dat verzoeker het verblijfsrecht zou worden toegekend, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Hierbij wordt ook geduïd dat niet blijkt dat verzoeker enig medisch probleem heeft en dat, nu verzoeker niet kan worden geïdentificeerd, niet kan worden vastgesteld wie zijn gezin of familie zou zijn. Hij stelt dat aldus niet blijkt dat verzoekers gezins- of familieleden of het belang van enig kind wordt geschaad.

Deze motiveringen stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, *Arr.Cass.* 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Zoals reeds werd geduïd, stelt verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing vast dat verzoeker de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan genieten waar hij heeft nagelaten om, overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet voor te leggen. Meer concreet geeft hij aan dat in casu het vereiste bewijs van identiteit niet voorligt, nu het ter staving van de identiteit en nationaliteit voorgelegde paspoort niet authentiek is. Hiervoor wordt verwezen naar een door de politie gevoerd onderzoek naar dit voorgelegde paspoort. Verweerder stipt ook aan dat verzoeker verder niet kan worden geïdentificeerd en het aldus onduidelijk is wie zijn gezin of familie is.

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het is niet betwist dat verzoeker ter staving van zijn identiteit aan het bestuur een kopie van zijn paspoort overmaakte. Wat dit paspoort betreft, bevat het administratief dossier een analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale politie van 7 november 2016, waarin het volgende wordt vastgesteld:

“Controle op basis van de ontvangen kopij heeft uitgewezen dat dit paspoort niet op legale wijze werd afgeleverd.

De code in de machine leesbare zone is onjuist en de blauwe veiligheidsband over de foto is op verschillende plaatsen onderbroken, wat op een fotoverandering kan wijzen.”

Op basis van dit verslag kon verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing vaststellen dat het voorgelegde paspoort niet authentiek, en dus niet geldig, is en dat bijgevolg aan de hand van dit document het bewijs van identiteit niet kan worden geleverd. Verzoeker betwist verder in wezen de vaststelling ook niet dat *“betrokkene verder niet kan geïdentificeerd worden”*. Op geen enkele wijze geeft verzoeker aan op welke andere wijze hij zijn identiteit dan wel zou hebben aangetoond, derwijze dat op voldoende wijze vaststond dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf als familielid van een burger van de Unie/Belg kan genieten. Er dient immers, opdat een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie/Belg kan worden erkend, voldoende duidelijkheid te bestaan omtrent de identiteit van de aanvrager.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een (geldig) bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft overgemaakt, kon verweerder vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan genieten en hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden weigeren. Enkel indien de identiteit van de aanvrager voldoende vaststaat, kan immers worden vastgesteld dat hij de hoedanigheid heeft van familielid van een burger van de Unie en kan hij in die hoedanigheid het recht op verblijf van meer dan drie maanden genieten. Een verwijzing naar de vaststelling dat het vereiste bewijs van identiteit ontbreekt en de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit kon volstaan om de beslissing tot weigering van het verblijfsrecht te rechtvaardigen.

Verzoeker uit kritiek op een bijkomende redengeving die in de bestreden weigeringsbeslissing is opgenomen, met name waar wordt gewezen op het algemene rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’*. Hij stelt steeds te goeder trouw te zijn geweest. De Raad merkt evenwel op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet

noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid in deze niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). In zoverre verzoeker lijkt aan te geven dat hij wel nog een belang heeft bij dit betoog nu de toepassing van dit beginsel kan leiden tot het besluit dat hij een gevaar is voor de Belgische openbare orde en aldus ook een nieuwe aanvraag met een authentiek en correct paspoort kan leiden tot een nieuwe weigering van het recht op verblijf op deze grond, merkt de Raad op dat dit een louter hypothetisch – en dus geen zeker – belang is en aldus niet kan worden aanvaard.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad herhaalt dat verzoekers kritiek tegen de toepassing van het algemene rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*', nu het een overtollig motief betreft, niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS